

lende, saa tror jeg, at man gjør altsfor megen Regning paa tort Sukommelse hos dem, man taler med: der er Meget, som de Herrer, der tro, at man i Virkeligheden i 1849 mente det ved Forfatningens Vedtagelse, som nu angives, virkelig kunde have godt af at læse efter i Forhandlingerne fra den Gang, og ikke mindst, hvad den fremragende Folkets Mand, Tschering, sagde. Jeg vil f. Ex. anbefale de Herrer — det er let og hurtigt gjort — at læse efter, hvad denne Mand udtalte om § 25. Jeg har allerede mindet om, hvad denne Mand jævnlig har udtalt om Ministerformier; jeg kan dertil sœie, at denne Mand jævnlig har advaret imod at optage i Folkethinget Bevillinger, der ikke ere forlangte af Regjeringen. Der er Meget at lære ved at gaa tilbage til denne Tid og ved i Virkeligheden at sætte sig ind i, hvorledes Opfættelserne den Gang vare. Jeg formener, at dersom man nu vilde bruge Forfatningen af 1866 paa den Maade og i samme Mand, som man i sin Tid brugte Grundloven af 1849, vilde der ikke have været Spørgsmaal om alle de nuværende Konflikter og Stridigheder.

Regjeringen er ogsaa bleven beffylt for at ville lue dette Thing og tilfidesætte den almindelige Valgret. Det er en ganske lignende Paastand som den om Grundlovsbrudet, det vil sige: Der er efter Regjeringens Mening ikke Spor af Sandhed deri. Det, man vil lue, er Forsøgene paa at forstyrre den offentlige Orden ved usforsvarlig Agitation, og det, man haaber skal ske, skal ikke naas ved en Underkuelse, men derved, at Vælgerfolket kommer til en bedre Indsigt, og dertil tror jeg, at en stor Del af dette Things Flertal vilde kunne bidrage meget væsentligt. Jeg har rigtignok hørt, og senest fra det ærede Medlem for Veile Amts 3die Valgfreds (Th. Nielsen) om det ulmende Had og den Hævnløst, som var til Stede, og til hans Overraskelse, som det syntes, endog stærkest hos den rolige Del af Befolkningen, hvortil han saa rigtignok regnede sig selv. Jeg skal villig indrømme, at det ærede Medlem har en rig Veilighed til at kjende Stemningen og Meningen i sin Kreds; men naar Stemningerne og Meningerne se saaledes ud, kunde det vel hælde, at den rolige Befolkning der, som er saa fuld af Had og Hævnløst, særlig henter sin Kundskab om de politiske Forhold fra Veile Amts Folkeblad.

Th. Nielsen: Man pleier gjerne hver Dag at kunne læse i de ministerielle Blade som Referat af den foregaaende Dags Forhandlinger her, at der vel var fremkommet lange Taler fra Oppositionens Side, men hvad der

var blevet sagt, var egentlig modbevist mange Gange, og det var kun trøttende og vidtløftige Ting, som vare fremkomne. Den ærede Finansminister sagde for Næsten det Samme efter den første Dags Forhandlinger, nemlig at han ikke skulde indlade sig videre paa de lange Foredrag og mange Beskyldninger, som vare fremkomne imod Ministeriet og i Anledning af Forfatningsforandringen, thi det var Ting, sagde han, som lige saa ofte vare blevne modtagne, for ikke at sige modbeviste. Jeg har nu meget omhyggelig læst efter og fulgt Forhandlingerne, men jeg har ikke kunnet se, naar de Ting, som fremkom blandt Andet den første Dag, ere blevne modbeviste, saaledes som den ærede Conseilspræsident sagde, og jeg vilde være ham meget taknemmelig, hvis han vilde oplyse os om, hvor dette har fundet Sted, og hvor man kan læse sig til det; thi man kan dog vel ikke sige, at en Ting er bleven modbevist, fordi den er bleven modtaget; det kan vel ikke være den ærede Conseilspræsidents Mening.

Det, jeg fremhævede den første Dag, var særlig et Par meget simple Ting, som ligge ganske ligefrem for, og jeg skal derfor gjentage dem. Det var, at Suni-Grundloven var Folkets moralske Ret. Det var det Første, og jeg tror at have bevist det saa tilstrækkeligt, at jeg ikke behøver paany at komme tilbage dertil. Jeg hævdede fremdeles, at Bevillingsretten, som vi havde efter Suni-Grundloven — jeg tror, at jeg fremførte baade døde og levende Bidner i saa Henseende efter en tilstrækkelig Maalestok — var ubetinget ikke alene efter sin Mand, men efter Bogstaven vandret over i den nuværende Forfatning af 1866. Som Bidner fremførte jeg blandt Andre den nuværende Conseilspræsident — ikke efter hans private Udtalelser, men efter offentlige ved Valget i Hørning, om jeg husker ret, den 12te Oktober 1866 — og fremdeles det ærede Medlem fra Frederiksborg (Dinesen), der jo har underskrevet Sætningen om, at Suni-Grundloven er Folkets moralske Ret, og ogsaa har underskrevet de Ord, som den ærede Conseilspræsident fandt saa forfærdelige, at Folkethinget havde det i sin Magt at tilintetgjøre enhver bestaaende Regjering. Den ærede Conseilspræsident tog for Øvrigt Feil i, at det var et Flertal i dette Thing, som havde underskrevet det, det var kun et Mindretal, men det gjør jo mindre til Sagen. Dette Program har som sagt det ærede Medlem fra Hillerød (Dinesen) underskrevet, og det blev, saa vidt man kunde skjønne, den Gang billiget fra alle Sider, fordi man havde Forfatningsforhandlingerne i saa frisk Erindring; f. Ex. blev det bil-